

Lupauksia perillisille, toivoa vangituille

“Palatkaa, vangitut, takaisin turvapaikkaanne, te ette ole turhaan eläneet toivossa! Vielä tänäänkin lupaan: kaksinkertaisen hyvityksen minä annan sinulle, Siion.” (Sak. 9:12.)

Avaintekstit:

1. Moos. 3:17–24;
5. Moos. 6:3;
Joos. 13:1–7;
Hepr. 12:28;
3. Moos. 25:1–5, 8–13;
Hes. 37:14, 25.

J oosuan kirjan luvut 13–21 sisältävät pitkiä luetteloita maantieteellisistä rajamerkeistä, jotka määrittävät Israelin heimoille osoitetut maa-alueet. Nykyiselle lukijalle nämä luettelot saattavat tuntua merkityksettömiltä, mutta ne perustuvat teologiseen käsitykseen luvatusa maasta, millä on merkitys tä meille tänään. Näiden konkreettisten luetteloiden avulla Jumala halusi opettaa israelilaisille, että luvattu maa ei ollut vain unelma. Se oli luvattu heille hyvin konkreettisella, mitattavissa olevalla tavalla. Heidän oli kuitenkin tehtävä lupauksesta todellisuutta toimimalla sen mukaan.

Jumala aikoi antaa israelilaisille maan perinnöksi; se oli lahja, joka oli sen täytymys, mitä hän oli luvannut heidän isilleen. ”Tämän maan minä luovutan teille. Menkää ottamaan haltuunne se maa, josta minä olen valalla vanhoen antanut lupauksen teidän isillenne Abrahamille, lisakille ja Jaakobille sekä heidän jälkeläisilleen.” (5. Moos. 1:8.) Heilläkin oli oma osuutensa.

Tällä viikolla tarkastelemme joitakin luvattuun maahan liittyviä teologisia kysymyksiä, ja mitä ne vaikuttavat hengellisesti niihin, jotka omistavat omalle kohdalleen kaikki Jeesuksessa löytyvät lupaukset.

EEDEN JA KANAANIN- MAA

Lue 1. Moos. 2:15 ja 3:17-24. Mitä seurauksia syntiinlankeemuksella oli ensimmäisen ihmisparin elinympäristön kannalta?

Luodessaan Aadamin ja Eevan Jumala asetti heidät täydelliseen ympäristöön, joka oli yltäkyläinen ja kaunis. Ensimmäinen ihmispari tapasi Luojaansa ihanassa elinympäristössä, joka pystyi täyttämään kaikki heidän fyysiset tarpeensa. Jumalan puhutun sanan lisäksi Eedenin puutarha toimi opimiskeskuksena, jossa Adam ja Eeva saivat tietoa Jumalan luonteesta sekä elämästä, jonka hän oli heille tarkoittanut. Kun he rikkoivat luottamuksellisen suhteensa Luojaansa, heidän suhteensa Eedenin puutarhaan muuttui ja heidän oli poistuttava sieltä. He menettivät sen alueen, jonka Jumala oli antanut heille. Näin Eedenin puutarhasta tuli yltäkyläisen elämän symboli, ja löydämme saman ydinajatuksen uudelleen, kun puhutaan luvatususta maasta.

Miten patriarkat käsittivät lupauksen luvatususta maasta? (Ks. 1. Moos. 13:14-15; 1. Moos. 26:3, 24; 1. Moos. 28:13.) Mitä luulet, että meille merkitsee se, että elämme lupausten perillisinä (Hepr. 6:11-15)?

Kun Abraham astui maahan, jonka Jumala oli hänelle näyttänyt, siitä maasta tuli uskon kautta luvattu maa hänelle ja hänen jälkeläisilleen. Se pysyi luvattuna maana 400 vuoden ajan. Patriarkat eivät omistaneet maata; se ei ollut heidän omaansa siten, että he olisivat voineet antaa sen lapsilleen perinnöksi. Se kuului Jumalalle Eedenin puutarhan tavoin. Adam ja Eeva eivät tehneet mitään, mikä oikeutti heidät asumaan Eedenin puutarhassa, eikä Israelkaan ollut tehnyt mitään ansaitakseen luvattun maan. Se oli Jumalan lahja, joka perustui hänen aloitteeseensa. Israelilla ei ollut mitään synnynnäistä omistusoikeutta maahan (5. Moos. 9:4-6); vain Jumalan armosta he saattoivat ottaa sen haltuunsa.

Patriarkat olivat lupausten perillisiä, kunnes lupaukset täyttyivät. Me Kristuksen seuraajina olemme perineet vielä parempia lupauksia (Hepr. 8:6, VKR), jotka täyttyvät, jos me seuraamme niiden ”esimerkkiä, jotka ovat uskoneet ja kärsivällisesti odottaneet ja sen tähden saavat omakseen sen, minkä Jumala on luvannut” (Hepr. 6:12).

MAA LAHJANA

Lue 2. Moos. 3:8; 3. Moos. 20:22; 3. Moos. 25:23; 4. Moos. 13:27; 5. Moos. 4:1, 25-26; 5. Moos. 6:3 ja Ps. 24:1. Mikä oli Jumalan, Israelin ja luvatus maan välinen erityinen suhde?

Perustasolla maa tarjoaa kansakunnalle fyysisen identiteetin. Kansakunnan paikka määrittää myös kansan ammatit ja elämäntavan. Orjat olivat juurettomia eivätkä kuuluneet mihinkään; joku muu nautti heidän työnsä tuloksista. Maan omistaminen merkitsi vapautta. Luvatus kansan identiteetti oli vahvasti sidoksissa sen asumiseen luvatussa maassa.

Jumalan, Israelin ja luvatus maan välillä oli erityinen suhde. Israel sai maan Jumalalta lahjaksi, ei luovuttamattomana oikeutena. Valittu kansa saattoi omistaa maan niin kauan kuin se oli liittosuhteessa Jahveen ja kunnioitti liiton määräyksiä. Toisin sanoen he eivät voineet saada maata ja sen siunauksia ilman Jumalan siunausta.

Samalla on totta, että maa tarjosi linssin, jonka kautta Israel pystyi paremmin ymmärtämään Jumalaa. Luvatussa maassa asuminen muistuttaisi heitä aina uskollisesta, lupauksia pitävästä ja luotettavasta Jumalasta. Luvattua maata tai Israelia ei olisi ollut olemassa ilman Jumalan aloitetta, joka oli niiden molempien olemassaolon lähde ja perusta. Kun israelilaiset olivat Egyptissä, Niili ja kastelujärjestelmä yhdessä kovan työn kanssa tuottivat heidän toimeentulonsa edellyttämät sadot. Kanaaninmaa oli erilainen. Israelilaisten satojen runsaus riippui sateesta, ja vain Jumala pystyi hallitsemaan säätä. Näin maa muistutti Israelia heidän jatkuvasta riippuvuudestaan Jumalasta.

Vaikka Israel saikin maan lahjaksi Jahvelta, viime kädessä Jumala itse pysyi maan omistajana. Koko maan todellisenä omistajana (Ps. 24:1) Jahvella on oikeus antaa maa Israelille tai ottaa se pois. Jos Jumala on maan omistaja, israelilaiset ja laajemminkin kaikki ihmiset ovat muukalaisia ja siirtolaisia, tai modernin terminologian mukaan me kaikki olemme pitkäaikaisia vieraita Jumalan maassa/maapallolla.

Mitä sinulle henkilökohtaisesti merkitsee 1. Piet. 2:11 ja Hepr. 11:9-13 jakeiden valossa elää muukalaisena ja siirtolaisena odottaen kaupunkia, jonka suunnitteli ja rakentaja on Jumala itse?

MAAN HAASTE

Lue Joos. 13:1-7. Vaikka Kanaaninmaa oli Jumalan lahja, mitä haasteita sen hallussapitoon liittyi?

Koska israelilaiset olivat eläneet vuosisatojen ajan orjina, heidän sotilaalliset taitonsa eivät riittäneet maan valloittamiseen. Edes heidän isäntänsä, egyptiläiset, eivät pystyneet ammattitaitoisten ja hyvin varustettujen armeijoidensa kanssa valtaamaan sitä pysyvästi. Egyptiläiset eivät koskaan saaneet Kanaaninmaata kokonaan haltuunsa, koska muurien ympäröimät kaupungit olivat läpäisemättömiä. Nyt entisistä orjista koostuvaa kansaa kehoitetaan valloittamaan maa, jota heidän entiset isäntänsä eivät kyenneet alistamaan. Jos he aikovat koskaan hallita maata, se tapahtuu ainoastaan Jumalan armosta, ei heidän omien ponnistelujensa vuoksi.

Joosuan kirjan luvut 13–21 käsittelevät maan jakamista Israelin eri heimolle. Tämä jako kertoo Israelille paitsi sen, mitä heille on ositettu, myös sen, mitä tuolla alueella on vielä valloittava. Israelilaiset voivat turvallisesti asua maassa, jonka Jumala on antanut heille perinnöksi. He ovat Jumalan omistaman maan oikeutettuja ja laillisia vuokralaisia. Ihmisten on kuitenkin vastattava Jumalan aloitteeseen. Joosuan kirjan ensimmäinen puolisko kertoo, miten Jumala antoi maan viemällä sen kanaanilaisilta; toinen puolisko kertoo, miten Israel otti maan haltuunsa asuttamalla sen.

Tämä valloitusretken monimutkaisuus kuvaa pelastuksemme dynamiikkaa. Israelin tavoin emme voi tehdä mitään ansaitaksemme pelastuksemme (Ef. 2:8–9). Se on lahja, aivan kuten maa oli Jumalan lahja Israelille ja perustui heidän liittosuhteeseensa hänen kanssaan. Se ei todellakaan perustunut heidän ansioihinsa (ks. 5. Moos. 9:5).

Jotta israelilaiset voisivat nauttia Jumalan lahjasta, heidän oli kuitenkin otettava vastuu kaikista niistä velvollisuuksista, jotka liittyivät luvatussa maassa asumiseen. Samoin meidän tulee Jumalan valtakunnan kansalaisina tulla yhä pyhittyneemmiksi osoittamalla rakkauteen perustuvaa kuuliaisuutta hänen valtakuntansa vaatimuksille. Vaikka kyseessä ei olekaan sama asia, rinnakkaisuus sen välillä, että he saivat luvattun maan armosta, ja sen välillä, että me saamme pelastuksen armosta, on riittävä. Meille on annettu ihmeellinen lahja, mutta voimme menettää sen, jos emme ole varuillamme.

RIEMUVUOSI

Luvattu maa oli niin keskeinen Israelin olemassaololle Jumalan kansana, että sitä ei voitu luovuttaa yhtenäisenä. Se oli jaettava heimojen, sukukuntien ja perheiden mukaan (4. Moos. 34:13-18), jotta siitä ei tulisi muutaman johtavan eliitin omaisuutta.

Lue 3. Moos. 25:1-5, 8-13. Mikä oli sapattivuoden ja riemuvuoden tarkoitus?

Toisin kuin Egyptissä, jossa kansalaiset menettivät säännöllisesti maansa ja joutuivat faraon maaorjiksi, Jumalan tarkoitus israelilaisille oli, että he eivät koskaan jäisi pysyvästi oikeudettomiksi. Kukaan muu kuin se sukukunta ja perhe, jolle maa oli alun perin jaettu, ei voinut omistaa maata. Itse asiassa Jumalan suunnitelman mukaan maata ei voitu kirjaimellisesti koskaan myydä; sitä voitiin vuokrata ainoastaan sen arvon mukaan, joka määräytyi siitä, kuinka monta vuotta oli jäljellä seuraavaan riemuvuoteen. Sen vuoksi sellaisen henkilön sukulaisilla, joka joutui "myymään" esi-isiensä maan, oli velvollisuus lunastaa se jo ennen riemuvuotta (3. Moos. 25:25).

Maan jakaminen avaa meille mahdollisuuden nähdä Jumalan sydämeen. Taivaallisena Isänämme hän haluaa, että hänen lapsensa ovat anteliaita niitä kohtaan, jotka ovat vähemmän onnekkaita, ja antavat maansa satoa ruokkiakseen heitä joka seitsemäs vuosi. Sapattivuosi sovelsi sapattikäskyn periaatetta laajemmassa mittakaavassa. Sen lisäksi, että kovaa työtä arvostettiin ja kannustettiin tekemään, maan omistajuus kutsuu myös kunnioittamaan ja osoittamaan ystävällisyyttä niitä kohtaan, joilla on taloudellisia haasteita.

Maanomistusta koskeva lainsäädäntö tarjosi jokaiselle israelilaiselle mahdollisuuden vapautua perityistä tai heidän itse aiheuttamistaan ahdistavista olosuhteista ja aloittaa elämänsä alusta.

Pohjimmiltaan tämä on evankeliumin päätarkoitus: poistaa ero rikkaiden ja köyhien, työnantajan ja työntekijän, etuoikeutettujen ja vähäosaisten väliltä sekä asettaa meidät kaikki samanarvoiseen asemaan tunnustamalla, että olemme täysin riippuvaisia Jumalan armosta.

Valitettavasti Israel laiminlöi Jumalan asettamista vaatimuksista kiinni pitämisen, ja vuosisatojen kuluttua varoitukset maan menettämisestä toteutuivat (2. Aik. 36:20-21).

PALAU- TETTU MAA

Lue Jer. 24:6; Jer. 31:16; Hes. 11:17; Hes. 28:25 ja Hes. 37:14, 25. Mikä oli Jumalan lupaus Israelin paluusta luvattuun maahan ja miten se toteutui?

Babylonian pakkosiirtolaisuuden aikana israelilaiset kokivat paitsi juurettomuuden surullisen todellisuuden myös lupauksen siitä, että heidän suhteensa Jumalaan, vaikka se konkretisoitui lupaukseen maasta, ei ollut riippuvainen maan haltuun ottamisesta eikä rajoittunut siihen. Kun israelilaiset tunnustivat syntinsä, tekivät parannuksen ja etsivät Herraa koko sydämistään, Jumala täytti jälleen lupauksensa ja toi heidät takaisin maahansa merkinä heidän ennallistamisestaan. Toisin sanoen hän oli edelleen heidän Jumalansa, vaikka he eivät olleetkaan luvatussa maassa.

Kuten lupaus siitä, että Israel saisi haltuunsa maan ikuisiksi ajoiksi, oli ehdollinen (5. Moos. 28:63–64; Joos. 23:13, 15; 1. Kun. 9:7; 2. Kun. 17:23; Jer. 12:10–12), samoin oli lupaus siitä, että Israel asettuisi uudelleen asumaan maahan ja vaurastuisi siellä pakkosiirtolaisuuden jälkeen. Samaan aikaan Vanhan testamentin profeetat viittasivat ennallistamiseen, jonka Daavidin suvusta tuleva kuningas toisi mukanaan (Jes. 9:5–6; Sak. 9:9, 16). Tämä lupaus täyttyi Jeesuksen Kristuksen elämässä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa, jossa kaikki muinaiselle Israelille annetut lupaukset saivat täyttymyksensä.

Luvattua maata ei mainita suoraan Uudessa testamentissa, mutta meille kerrotaan, että Jumalan lupaukset ovat tähtyneet Jeesuksessa Kristuksessa ja hänen kauttaan (2. Kor. 1:20; Room. 15:8). Kristuksen perusteella maa saa uuden merkityksen, ja siitä tulee niiden hengellisten siunausten symboli, joita Jumala aikoo antaa uskolliselle kansalleen tässä ja nyt (Ef. 2:6) sekä tulevassa ajassa.

Jumalallinen lupaus levosta, yltäkylläisyydestä ja hyvinvoinnista maassa toteutuu lopullisesti uudessa maassa, joka on vapautettu synnistä ja sen seurauksista. Tässä mielessä toivomme kristittyinä perustuu Kristuksen lupaukseen, jonka mukaan hän tulee takaisin ja perustaa tuhatvuotisen taivaassa vietetyn ajanjakson jälkeen ikuisen valtakuntansa uudeksi luotuun maahan. Tämä on kaikkien luvattua maata koskevien lupauksen lopullinen täyttymys.

Lue Tit. 2:13; Ilm. 21:1–3. Mitä toivoa jakeista löydät?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Suuri taistelu* (2023), s. 413-417 tai *Suuri taistelu*, s. 650-655 tai *Suuri taistelu*, tas-kup., s. 424-428.

"Meistä tulee ikuisesti pelastettuja, kun menemme por-teista sisälle kaupunkiin. Silloin voimme iloita siitä, että olem-me pelastuneet, ikuisesti pelastuneet. Mutta siihen asti mei-dän on noudatettava apostolin kehotusta: 'Olkaamme siis va-ruillamme. Jumalan lupaus, että pääsemme hänen lepopaik-kaansa, on vielä täyttymättä, eikä yksikään teistä saa jää-dä taipaleelle.' [Hepr. 4:1.] Kanaaninmaan tunteminen, Ka-naaninmaan laulujen laulaminen ja Kanaaninmaahan pääsyn mahdollisuudesta iloitseminen eivät vieneet israelilaisia lu-vatun maan viinitarhoihin ja öljypuuviljelmille. He saattoivat ottaa sen totuudenmukaisesti omakseen vain miehittämäl-lä sen, noudattamalla asetettuja ehtoja, harjoittamalla elä-vää uskoa Jumalaan ja omaksumalla hänen lupauksensa it-selleen." (Yl 17. helmikuuta 1898.)

"Raamatussa pyhien perintöä kutsutaan 'isänmaaksi' (Hepr. 11:14-16). Siellä taivaallinen paimen johtaa lauman-sa elävän veden lähteille. Elämän puu antaa hedelmää joka kuukausi, ja sen lehdet ovat kansojen terveydeksi (vrt. Ilm. 22:2). Siellä on aina virtaavia jokia, kirkkaita kuin kristalli. Niiden partailla on huojuvia puita varjostamassa polkuja, jot-ka vanhurskaille on valmistettu. Sieltä löytyy avaria tasanko-ja, ja niiden taustalta nousevat kauniit kukkulat ja Jumalan vuoret korkeine huippuineen. Tässä ajassa Jumalan lapset ovat joutuneet elämään vieraina ja muukalaisina, mutta nyt he löytävät kotipaikan rauhan tasangoilta elävien virtojen ääreltä." (ST2023 415.)

Keskustelunaiheita:

1. Ajattele luvattua maata symbolina yltäkylläiselle elämälle, jonka Kristus lupasi seuraajilleen Joh. 10:10. Miten yltäkylläisessä elämisen edut kuvaavat pelastuksen siunauksia?
2. Mikä on maan kansalaisuuden ja tietyn elämäntavan väli-nen suhde? Miten toinen vaikuttaa toiseen? Mitä vaikutuksia on sillä, että joku on Jumalan valtakunnan kansalainen?
3. Ihmisinä joudumme jatkuvasti pettymään toisten lupauk-siin ja joskus myös itsellemme antamiimme lupauksiin. Miksi voit luottaa Jumalan lupauksiin?
4. Miten voimme tehdä lupauksesta uudesta maasta osan tu-levaisuuttamme todellisella ja konkreettisella tavalla jo nyt?